

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: X

Citation: Drachmann, Holger: "X", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 503. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708759961040.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet

↑

X

☒ Det regnede blødt og tungt; i den mørke, varme Nat kørte Vognen langsomt - paa Halvrigs Ordre. De holdt udenfor den lille 504 Laage; han mere bar end førte Edith gennem Gangen op i Huset. Dé - inde i Stuen - søgte han efter Lys. De havde ikke talt sammen lige til nu. Hun bad ham, stille klynkende, om ikke at tænde Lys. Hun hvilede paa Sofaen, hvor han havde lagt hende med Pudens tilrette under Nakken. Hun stønnede, hendes Hoved og Bryst smærtede hende, hun forsøgte at rejse sig men sank tilbage. Vil Du iseng - skal jeg hjælpe Dig? spurgte han og begyndte paa en Kammerpigens eller Sygeplejerskes lydløse, fingernemme og varsomme Maade at afføre hende de stramtsiddende Klæder, Kjolen og Korsettet, som han omhyggeligt lagde tilside, findende alt og udførende alt i Mørket, nu og da sagte klappende hendes Haar eller strygende hendes nedhængende Arm, som en Kvinde overfor et Barn - et Barn, hvem man ikke udspørger og endnu mindre skænder paa, fordi det er sygt, blot trænger til Hjælp, til Beroligelse.

☒ Hun samlede Linnedet sammen om sit Bryst, trykkede hans Haand mat og sagde: Et Shawl - jeg fryser! -

☒ Han ledte et Shawl frem; det var ikke nok; hentede Tæppe, Puder fra hendes Seng, skænkede Vand, badede hendes Tindinger..... hans Øjne syntes at kunne gennemtrænge Mørket i alle Kroge, at kunne iagttage hvert Træk og aflæse ethvert Ønske i hendes blege, lidende Ansigt. Han bøjede sig ned over hende, og da hans Stemme ellers var skarp, gennemtrængende, vovede han ikke at hviske - men lyttede kun, om han kunde fornemme, hvad *hun* hviskede.

☒ Tak, - Philip - sagde hun - Du bliver jo her hos mig? lad mig holde din Haand - jeg er bange - ligesom dengang.... bange for mig selv..... *hvem* er det nu, jeg holder? Er det Dig, Philip..... aa bær over med mig.... jeg vil saa nødtigt dø, og jeg kan dog kun bedrøve Dig ved at leve!

☒ Nej nej! sagde han - vist ikke; det er mig, som har alt at bede Dig om Tilgivelse for - men vi taler slet ikke derom. Du skal blot komme Dig igen. Jeg opsætter min Rejse nogle Dage - en Uge, om Du vil - vi faar den gamle Kone til at være hos Dig - eller en Sygeplejerske. Du trænger til Ro - jeg har set det hele Dagen - hele denne Sommer. Du maa ud paa Landet - en Maaned, to 505 Maaneder..... jeg skal finde et Sted til Dig - min kære, gode lille Edith!

☒ Han nærmede sin Mund til hendes Kind; hun drejede sig bort men uden at slippe hans Haand. Han trak atter Hovedet til sig - uden Utaalmodighed; skod sagte Pudens tilrette..... blev siddende saaledes længe, strygende hendes Arm næsten uden at berøre den - indtil han paa hendes Aandedræt mærkede at hun sov.

☒ Saa lagde han hendes Hænder varsomt overkors paa hendes Bryst, listede sig hen til den højryggede Stol ved Vinduet, satte sig dér, stedse stirrende mod Sofaen. Nu og da lod en svag Klynken derfra - et utydeligt Udraab..... han var atter derhenne; men hun sov, med Hovedet bortvendt.

☒ Og da Dagningen sivede ind gennem Vinduet, og Fuglene udenfor akkurat begyndte at pippe, løftede hun Hovedet fra Pudens og saa' derhen, hvor Lyset kom fra. I det gryende Skær sad denne Mand tilbagelænet i Stolen - bleg, træt, med tunge, lukkede Øjne - en ældet Mand.

☒ Hun lagde sine hvide Hænder over Øjnene og græd - ganske stille, for ikke at vække ham.